

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **DHK Beroun, s.r.o.**, se sídlem Ostrovského 2061/27, Praha 5, zast. JUDr. Ing. Věrou Novákovou, advokátkou se sídlem T. G. Masaryka 108, Kladno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2020, čj. 140845/2019/KUSK, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2022, čj. 43 A 22/2020-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval pouze tím, zda jsou rozhodnutí správních orgánů a napadený rozsudek Krajského soudu v Praze přezkoumatelné. Ostatní kasační námitky jsou totiž nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[2] Magistrát města Kladno (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 5. 9. 2019, čj. OŽP/4352/19-6, zakázal stěžovatelce užívání stavby vodního díla „*Hostouň – Korytnovský rybník – odbahnění, stavební úpravy*“ na pozemku parc. č. 2686 v katastrálním území Hostouň u Prahy v obci Hostouň. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního

orgánu I. stupně tak, že text „podle § 124 odst. 5 stavebního zákona“ nahradil textem „podle § 134 odst. 5 stavebního zákona“. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Následně podala stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného u krajského soudu žalobu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud uvedl, že stěžovatelka formulovala žalobní body velmi obecně. Vypořádal je proto ve stejné míře obecnosti. Stěžovatelka v odvolání neoznačila žádný důkaz k provedení a odvolání neobsahuje žádný návrh na provedení důkazu. Žalovaný proto nemohl pochybit tím, že neprovedl další důkazy. Žalovaný neposoudil jako bezpředmětné důkazní návrhy stěžovatelky, nýbrž některé její námitky. Stěžovatelka je vlastnící pozemku, na kterém bylo vodní dílo realizováno. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), blíže nespecifikuje osobu užívající stavbu v rozporu s povolením nebo bez povolení. Není proto podstatné, zda stavbu užívá vlastník stavby nebo třetí osoba, a to ani tehdy, užívá-li třetí osoba stavbu bez vědomí vlastníka stavby. Za užívání stavby v rozporu s povolením je odpovědný vlastník stavby. Otázka, kdo rybník napustil a osadil rybí osádkou, proto nebyla pro uložení zákazu užívání stavby rozhodná. Stalo-li se tak v rozporu s povolením nebo bez povolení, odpovídá za tento stav vždy vlastník stavby, tedy stěžovatelka.

[5] Při kontrolní prohlídce konané dne 27. 8. 2019 bylo zjištěno, že do vodního díla, které je osazeno rybí osádkou, je odebírána voda. Vodní dílo nebylo v den konání prohlídky zkolaudováno. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2019, čj. OŽP/8551/18-6, správní orgán I. stupně povolil změnu stavby před jejím dokončením spočívající v prodloužení termínu dokončení stavby do 30. 11. 2019. V době konání prohlídky tak nemuselo být vodní dílo ještě dokončeno a zkolaudováno. Tím, že bylo v rámci kontrolní prohlídky zjištěno, že vodní dílo je užíváno (napuštěno a osazeno rybí osádkou), přestože jeho užívání bylo podmíněno kolaudačním souhlasem, bylo prokázáno, že je vodní dílo užíváno v rozporu se stavebním povolením. Zjištění správního orgánu I. stupně je zachyceno ve správním spise. Akumulaci vody ve vodním díle nelze provádět dříve než po kolaudaci díla. V opačném případě jde o užívání vodního díla v rozporu s vydaným povolením. Povolení pro akumulaci vody se totiž vztahuje na dobu užívání díla, nikoliv na dobu jeho realizace podle § 9 odst. 7 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů. Podmínka pro užívání vodního díla až po získání kolaudačního souhlasu byla nadto stanovena přímo v čl. IX rozhodnutí ze dne 13. 1. 2017, č. j. OŽP/1892/16-17. Z § 134 odst. 5 stavebního zákona nevyplývá, že by uložení zákazu užívání stavby bylo podmíněno zjištěním, že takové dílo poškozuje něčí majetek nebo ohrožuje veřejné zdraví. Pro uložení zákazu užívání stavby postačí zjištění, že je stavba užívána bez povolení nebo v rozporu s povoleným účelem. Tím, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rovněž uvedl, že vodní dílo poškozuje silniční těleso, šel nad rámec nezbytného odůvodnění zákazu užívání vodního díla.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a repliky stěžovatelky

[6] Stěžovatelka namítá, že v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně došlo k porušení jejích práv, neboť správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 4 a § 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní orgán I. stupně se nesnažil vyjít stěžovatelce

pokračování

vstříc, neposkytl jí přiměřené poučení a ani se nepokusil o smírné odstranění rozporů. Před vydáním rozhodnutí jí nebylo umožněno nahlédnout do spisu. Tím bylo porušeno její právo podle § 38 správního řádu. Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání nevypořádal s těmito namítanými vadami. Správní orgány se nevypořádaly s argumenty stěžovatelky. Stěžovatelka v žalobě zopakovala svoji argumentaci, avšak krajský soud její tvrzení nevzal v úvahu a věc nesprávně posoudil. Rozhodnutí správních orgánů měla být zrušena pro porušení procesních práv stěžovatelky. V daném místě se rybník historicky nacházel a je zde historický vodní přivaděč. Původní rybník bylo třeba odbahnit a provést stavební úpravy tak, aby odpovídal současným technickým požadavkům. Stěžovatelka dodala správnímu orgánu veškeré podklady nutné pro povolení stavby. Stavbu následně provedla v souladu se stavební dokumentací.

[7] Správní orgány a krajský soud se nevypořádaly s několika zásadními otázkami a argumenty. Nebylo nijak prokázáno, že rybník napustila vodou stěžovatelka či kdokoli jiný záměrně a že jej někdo záměrně osadil rybí osádkou. V daném místě docházelo k průsaku spodní vody. K jeho zvýšení došlo po odbahnění a vyčištění dna rybníka. V okolí se nachází chráněný biotop. Sídli zde vodní ptáci a řada vodních a bezobratlých živočichů včetně ryb v blízkém potoce. Pokud v rybníku nějaké ryby byly, pak zde nebyly uměle osazeny, nýbrž došlo k jejich přesunu přirozenou cestou (například trusem vodního ptactva) nebo tím, že zde lidé vypustili zakoupené ryby. Má-li stěžovatelka odpovídat za svůj majetek a je-li povinna ho chránit před tím, aby rybník nenapustila třetí osoba, pak není zřejmé, jak má postupovat v případě, kdy dochází v důsledku průsaku spodní vody a dešťů k částečnému naplnění rybníka a kdy dochází k přirozenému rozmnožování a přemísťování živočichů. Správní orgány nespecifikovaly, v čem zákaz užívání vodního díla spočívá. Je nepředstavitelné bránit zadržování vody či jí odstraňovat s ohledem na ochranu životního prostředí a cíle zadržovat vodu v krajině. Nevypořádaly se ani s tím, že v okolí rybníka žije rozmanité ptactvo a mnoho živočichů. Ti jakýmkoliv zásahem přijdou o svůj přirozený biotop. Stěžovatelka předložila správnímu orgánu souhlas Povodí Vltavy se stavbou. Z jeho strany nebyly žádné námitky k užívání stavby a k její kolaudaci. Námitky neměl ani správce okolní komunikace.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka pouze opakuje své argumenty. V řízení nepožádala o nahlížení do spisu. Nadto to nenamítala v žalobě. Obdržela výzvu ze dne 28. 8. 2019, ve které byla poučena o tom, že je povinna uzavřít vtokový objekt do náhonu a odstranit dluže vzdouvající vodu v korytě toku. Dne 3. 9. 2019 bylo zjištěno, že stěžovatelka výzvu ignorovala a náhon je stále otevřený. Žalovaný požaduje náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[9] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že zákaz užívání rybníka, který obsahuje výzva ze dne 28. 8. 2019, nelze snadno uskutečnit, neboť vyžaduje s dostatečným předstihem nahlášení krajskému úřadu, aby mohl být zajištěn případný záchranný transfer raků. Vypuštění rybníka by mělo vliv i na ptactvo sídlící v okolí rybníka a další drobné živočichy. Mohlo by dojít k zániku biotopu. Stěžovatelka se opakovaně vyjadřovala k rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Při nahlédnutí do spisu 4. 2. 2020 jí nebyl spis vůbec předložen. Správní orgán I. stupně nevyhověl ani žádosti o nařízení ústního jednání, na kterém by bylo stěžovatelce sděleno, co má udělat pro to, aby

bylo vodní dílo zkolaudováno. Žalovaný se spolehl pouze na spis vedený správním orgánem I. stupně a neověřil si faktický stav i jiným způsobem (například dotazem na správu silnic, zda dochází k průsaku vody z rybníka na komunikaci). Neověřil si tvrzení správního orgánu I. stupně, že vtokový objekt do náhonu byl skutečně otevřen stěžovatelkou. Stěžovatelka vtok uzavřela, výtok otevřela, avšak voda v rybníku byla s ohledem na průsak spodních vod. S vtokovým objektem pravděpodobně manipulují neznámé osoby. To stěžovatelka není schopna ohlídat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný. Stěžovatelka totiž namítá, že se krajský soud a správní orgány nezabývaly její argumentací. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro chybějící odůvodnění nebo nesrozumitelnost nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91).

[12] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že z protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 27. 8. 2019 vyplývá, že zástupce stěžovatelky k věci nic neměl a odmítl protokol podepsat. Správní orgán I. stupně vyzval stěžovatelku výzvou ze dne 28. 8. 2019 podle § 134 odst. 5 stavebního zákona, aby bezodkladně ukončila nepovolený způsob užívání stavby vodního díla. Dne 3. 9. 2019 bylo zjištěno, že je náhon stále otevřený a že je rybník napuštěný. Vydal proto rozhodnutí o zákazu užívání stavby vodního díla (viz bod [2] výše). Stěžovatelka v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítla, že správní orgán I. stupně postupoval s ohledem na klimatické změny mimořádně tvrdě a nevypořádal se s tím, že i) se stěžovatelka rozhodla revitalizovat vlastními prostředky původní rybník z konce 18. století, že ii) na sousedních pozemcích se nacházela nepovolená skládka, že iii) vodní plocha je významný krajinnotvorný prvek, iv) že správní orgán I. stupně nespecifikoval jaké škody a komu měly vzniknout, že v) se správní orgán I. stupně pohybuje v rovině spekulací a nepodložených důkazů, že vi) se nezabýval tím, že se rybník nachází v těsné blízkosti evropsky významné lokality Zákolanský potok, kde byl prokázán výskyt raků, že vii) jsou v rybníku živočichové a že je na vodě závislá zvěř a vodní ptactvo, že viii) správní orgán I. stupně neprokázal, že se stěžovatelka podílí na napouštění vody a že ix) není protiprávní, je-li voda v nezkolaudovaném rybníce. Z rozhodnutí o odvolání dále vyplývá, že žalovaný k námitce i) a ii) uvedl, že předmětem řízení není financování vodního díla a ani černá skládka. Námitky jsou proto bezpředmětné. Rovněž námitky iii), iv), v), vi) a vii) označil za bezpředmětné. Na základě provedeného místního šetření totiž bylo prokázáno, že vodní dílo je užíváno bez povolení, které je k užívání nutné.

pokračování

Nepovoleným užíváním vodního díla dochází k ohrožení bezpečnosti a poškozování tělesa komunikace ve vlastnictví Středočeského kraje. Tím není zpochybněn význam vodní plochy jako významného krajinotvorného prvku. Tyto námitky bylo možné uplatnit v řízení o stavebním povolení a povolení k nakládání s vodami. Jde-li o námitky viii) a ix), žalovaný uvedl, že jsou také bezpředmětné. Bylo totiž prokázáno, že je vodní dílo užíváno bez povolení.

[13] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že správní orgán I. stupně se nemohl vypořádat s argumenty stěžovatelky, neboť ta žádné argumenty na kontrolní prohlídce dne 27. 8. 2019 neuvedla a na výzvu ze dne 28. 8. 2019 nijak nereagovala. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je srozumitelné a je opřeno o dostatek důvodů. Vadou nepřezkoumatelnosti proto netrpí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti pro úplnost uvádí, že rozhodnutí podle § 134 odst. 5 stavebního zákona je prvním úkonem v řízení. Správní orgán I. stupně proto nebyl povinen dát stěžovatelce možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[14] Jde-li o rozhodnutí žalovaného, z bodu [12] výše vyplývá, že se žalovaný vyjádřil ke každé dílčí námitce. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je stručné a jistě mohlo být podrobnější. Intenzity nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů však nedosahuje. Z odůvodnění je totiž zřejmé, že žalovaný považoval za stěžejní, že bylo na základě místního šetření prokázáno, že vodní dílo je užíváno bez povolení. Z toho přinejmenším implicitně vyplývá, že námitky stěžovatelky nemohly mít na tento závěr vliv, protože postačovalo zjištění, že stěžovatelka užívala vodní dílo bez povolení, které bylo k jeho užívání nutné. Tento klíčový závěr stěžovatelka v odvolání nijak nezpochybnila. Ani rozhodnutí žalovaného proto vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Liché je v tomto ohledu tvrzení stěžovatelky, že se žalovaný nevypořádal s namítanými vadami řízení před správním orgánem I. stupně. Jak totiž vyplývá z bodu [12] výše, stěžovatelka žádné vady řízení v odvolání nenamítala. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda se krajský soud řádně vypořádal s žalobní argumentací stěžovatelky.

[15] Ze spisu krajského soudu vyplývá, že stěžovatelka v žalobě namítla, že i) se žalovaný nevypořádal s navrženými důkazními prostředky, že ii) obnovený rybník nenapustila ani neosadila rybí osádkou a vodní dílo bez povolení neužívala, že iii) tvrzení žalovaného, podle kterého užíváním vodního díla dochází k ohrožení bezpečnosti a poškozování tělesa komunikace, se nezakládá na žádném odborném vyjádření, nýbrž pouze na subjektivním názoru žalovaného. Jiné námitky stěžovatelka v žalobě neuvedla.

[16] Krajský soud se s výše uvedenou žalobní argumentací stěžovatelky řádně a přezkoumatelně vypořádal. Jde-li o námitku i), krajský soud uvedl, že stěžovatelka v odvolání neoznačila žádný důkaz k provedení a odvolání neobsahuje žádný návrh na provedení důkazu. Nedůvodnost námitky ii) shledal v tom, že není podstatné, zda stavbu užívá vlastník stavby nebo třetí osoba, a to ani tehdy, užívá-li třetí osoba stavbu bez vědomí vlastníka stavby. Odpovědnou osobu je však vlastník stavby, tedy stěžovatelka. Otázka, kdo rybník napustil a osadil rybí osádkou, proto nebyla pro uložení zákazu užívání stavby rozhodná. Akumulaci vody ve vodním díle nelze provádět dříve než po kolaudaci díla. Krajský soud zároveň popsal, na základě čeho bylo prokázáno, že bylo vodní dílo užíváno v rozporu se stavebním povolením. K námitce iii) pak krajský soud

uvedl, že uložení zákazu užívání stavby není podmíněno tím, že stavba poškozuje něčí majetek nebo ohrožuje veřejné zdraví. Správní orgán I. stupně tak tvrzení o poškození silničního tělesa uvedl nad rámec nezbytného odůvodnění (blíže viz rekapitulaci v bodech [4] a [5] výše). Napadený rozsudek je srozumitelný a je opřen o dostatek relevantních důvodů. Vyplývá z něj, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadaného rozsudku. Vadou nepřezkoumatelnosti proto netrpí.

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda jsou zbylé kasační námitky stěžovatelky přípustné. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[18] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byly kasační námitky přípustné, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry. Stěžovatel zároveň v kasační stížnosti nemůže snášet nové důvody, které včas neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud totiž může s ohledem na koncentraci řízení přezkoumat pouze zákonnost závěrů krajského soudu ke skutkovým a právním otázkám, které byly v žalobě přdestřeny a které našly následně svůj odraz v kasačních námitkách. Míjí-li se proto kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského soudu nebo je-li opřena o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[19] Jak vyplývá z bodu [15] výše, stěžovatelka v žalobě (ani v jiném podání, které by bylo učiněno v žalobní lhůtě) nenamítala, že byla porušena její práva tím, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 4 a § 5 správního řádu, že se jí správní orgán I. stupně nesnažil vyjít vstříc, neposkytl jí přiměřené poučení a ani se nepokusil o smírné odstranění rozporů, že v rozporu s § 38 správního řádu jí nebylo umožněno nahlédnout do spisu, že správní orgány nespecifikovaly, v čem zákaz užívání vodního díla spočívá, že je nepředstavitelné bránit zadržování vody či jí odstraňovat s ohledem na ochranu životního prostředí a cíle zadržovat vodu v krajině, že živočichové v okolí rybníka přijdou zásahem do rybníka o svůj přirozený biotop, že Povodí Vltavy nemělo žádné námitky k užívání stavby a k její kolaudaci, že žádné námitky neměl ani správce okolní komunikace, že zákaz užívání rybníka nelze snadno uskutečnit, neboť vyžaduje s dostatečným předstihem nahlášení krajskému úřadu, aby mohl být zajištěn případný záchranný transfer raků, že při nahlédnutí do spisu 4. 2. 2020 jí nebyl spis vůbec předložen, že správní orgán I. stupně nevyhověl žádosti o nařízení ústního jednání, že se žalovaný spolehl pouze na spis vedený správním orgánem I. stupně a neověřil si faktický stav i jiným způsobem, že si neověřil tvrzení, že vtokový objekt do náhonu byl skutečně otevřen stěžovatelkou, že stěžovatelka vtok uzavřela a výtok otevřela a že s vtokovým objektem pravděpodobně manipulují neznámé osoby.

[20] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítla, že v místě rybníka docházelo k průsaku spodní vody, že se v okolí nachází chráněný biotop, kde žijí vodní ptáci a řada vodních a bezobratlých živočichů včetně ryb v blízkém potoce, že k přesunu ryb

pokračování

do rybníka došlo přirozenou cestou, nikoliv umělým osazením, a že rybník byl napuštěn v důsledku průsaku spodní vody a deště. Jak však uvedl Nejvyšší správní soud v bodě [15] výše, stěžovatelka v žalobě toliko namítala, že rybník nenapustila, neosadila rybí osádkou a vodní dílo bez povolení neužívala. S ohledem na stručnost formulace žalobního bodu proto nemohl krajský soud tuto námitku pochopit tak, že rybník byl napuštěn v důsledku průsaku spodní vody a deště, že k přesunu ryb do rybníka došlo přirozenou cestou a že v okolí rybníka žije ptactvo a další živočichové. Tyto skutečnosti totiž stěžovatelka v žalobě nijak nezminila a poprvé se objevují až v kasační stížnosti. Krajský soud naopak nadstandardně vypořádal dva možné výklady této námítky, jelikož s ohledem na její obecnost mu nebylo zřejmé, zda stěžovatelka namítá, že není pravda, že je rybník napuštěn a osazen rybí osádkou, nebo zda namítá, že jej nenapustila a neosadila ona, ale někdo jiný (bod 23 napadeného rozsudku). Výše uvedené kasační námítky proto nelze považovat za pouhé rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu nebo za přípustnou reakci na závěry krajského soudu. Naopak jde o zcela nové argumenty, které však nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem.

[21] Jde-li o námitku, že nebylo nijak prokázáno, že rybník napustila vodou ona či kdokoliv jiný záměrně a že jej někdo záměrně osadil rybí osádkou, ani tato námitka nebyla uplatněna v žalobě. Stěžovatelka v ní totiž pouze namítala, že ona rybník nenapustila ani neosadila rybí osádkou a vodní dílo bez povolení neužívala. Nenamítala však, že napuštění rybníka a osazení rybí osádkou nebylo správními orgány prokázáno. Nadto krajský soud v bodě 24 napadeného rozsudku vysvětlil, proč není podstatná otázka, kdo rybník napustil a osadil rybí osádkou (viz bod [4] výše). Na to však stěžovatelka nijak v kasační stížnosti nereaguje.

[22] Protože stěžovatelka výše uvedené námítky neuplatnila v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohla, jsou tyto námítky nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že se nemohl věcně zabývat tím, zda byl stěžovatelce správně uložen zákaz užívání stavby vodního díla, neboť stěžovatelka v kasační stížnosti neuplatnila stran této otázky přípustnou kasační argumentaci.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ze shora uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[25] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Jak totiž uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29, „žalované správní orgány ovšem mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost.“ Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Jak

sám uvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti, náhradu nákladů požadoval za písemné úkony a poštovné za zaslání spisu. Tyto náklady se však týkají běžné úřední činnosti žalovaného.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. srpna 2023

Petr Mikeš
předseda senátu